

[1989 மே 11]

(ஓ) டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம், தமிழ்நாடு (திருத்தம் மற்றும் செல்லத்தக்கதாக்குதல்) சட்ட முன்வடிவு, 1989.

மாண்புமிகு டாக்டர் க. பொன்முடி என்கிற தெய்வகிகாமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“1989 ஆம் ஆண்டு டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம், தமிழ்நாடு (திருத்தம் மற்றும் செல்லத்தக்கதாக்குதல்) சட்ட முன்வடிவு* (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 23/1989) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : முதலில் விவாதத்தைத் தொடங்கி வைப்பவர் திரு. கோ. பூவராகன்:

திரு. கோ. பூவராகன் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களால் மன்றத்திலே வைக்கப்பட்டிருக்கிற டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம், தமிழ்நாடு (திருத்தம் மற்றும் செல்லத்தக்கதாக்குதல்) சட்ட முன்வடிவு மீது என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்து வைக்க விரும்புகிறேன்.

இந்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் நம்முடைய தனியார் சுயநிதிக் கல்லூரிகளையும் இணைத்து கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய அரசாங்கத்திலே இருக்கின்ற வைத்திய கல்லூரிகளும் அதன்பால் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சட்டங்கள் வழங்குவது, பட்டங்கள் வழங்குவது இது போன்ற எல்லாக் காரியங்களுக்கும் இந்தப் பல்கலைக் கழகம் அனுமதி அளித்திருக்கின்றது. குறிப்பாக இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்த விளக்கத்திலிருந்து தனியார் சுயநிதிக் கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அந்தக் கல்லூரிகள் பொதுவாக இடம் இல்லாமலும், போதிய வசதி இல்லாமலும், பொதுமான பேராகிரியர்கள் இல்லாமலும் இயங்கி வந்திருந்தால் அதற்கு இந்தப் பல்கலைக் கழகம் முறையான ரீதியில் அதனுடைய அனுமதியை ரத்து செய்வதற்கு இடமளித்திருக்கிறது என்கிற அளவிலே இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். குறிப்பாக, மாணவர்களைச் சேர்க்கிறபோது எல்லா வசதிகளும் இருக்கின்றன எல்லாப் பேராகிரியர்களும்,

* (5—5—1989 ஆம் தேதியிட்ட தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது).

1989 மே 11]

[திரு. கோ. பூவராகன்]

அங்கே பணியாற்றுகிறார்கள். அவர்களுக்கு பிராக்டிகல் கூடச் செய்வதற்குப் போதுமான வசதிகள் இருக்கின்றன என்று எண்ணி ஆரம்பத்தில் மாணவர்களைச் சேர்த்து விடுகிறார்கள். மாணவர்களைச் சேர்த்துவிட்ட பிறகு அங்கே போய்ப் பார்த்தால் இட வசதி இல்லை; போதுமான பேராசிரியர்கள் இல்லை; அவர்கள் அங்கே அடிக்கடி வந்துபோகக்கூடிய நிலையிலே இல்லை; அவர்கள் ஓரீரு மாதம் வந்து பார்த்து ஒரு வசதியும் இல்லாத போது வேலையே வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டுவிட்டுச் செல்கின்ற பேராசிரியர்களும் பல இடங்களிலே இருக்கிறார்கள். ஓராண்டு முழுக்க முழுக்க ஒரு தனிப்பட்ட துறைக்குப் பேராசிரியர்களே இல்லாமல் நடத்துகின்ற மருத்துவக் கல்லூரிகள் இருக்கின்றதைப் பார்க்கிறபோது அந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கல்லூரிகளை மேலும் தொடர்ந்து நடத்த அனுமதி கூடாது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அவற்றை உடனடியாக அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இன்றையதினம் தனியார் சுயநிதிக் கல்லூரிகளை ஆரம்பிக்கிறபோது, நாங்கள் எங்கள் சொந்தப் பணத்தை வைத்து மாணவர்கள் மத்தியிலே எதுவும் நன்கொடை பெறாமல் மருத்துவக் கல்லூரிகளை நடத்துவோம் என்று முடிவு எடுத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இன்றைய தினம் பார்க்கிற போது மாணவர்களிடம் இரண்டு, மூன்று, நான்கு லட்சம் ரூபாய் என்று உள்நாட்டு மாணவர்களுக்கு ஒரு நியதி வைத்திருக்கிறார்கள். வெளி நாடுகளிலிருந்து வருகின்ற மாணவர்களிடம் ரூ. 5 லட்சம் ரூபாயிலிருந்து ஏழு லட்சம் ரூபாய் வரையிலும் வசூலிக்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது. இப்படி பல முறை கேடான செயல்கள் நடைபெறுவதைத் தவிர்ப்பதற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், அவர்களுக்கு ஒரு கட்டுப்பாடு விதிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக வைத்தியக் கல்லூரிகளில் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, இந்த ஆண்டு இவ்வளவுதான் என்று இருந்தம்கூட இந்த ஆண்டிலே பார்த்தால் பல கல்லூரிகளிலே எண்ணிக்கையைவிட அதிகமான அளவில் மாணவர்களைச் சேர்த்துவிட்டு அந்த மாணவர்கள் பரீட்சை எழுத வரும்போது, பல்கலைக் கழகம் அவர்கள் பரீட்சை எழுத அனுமதிக்க முடியாது என்று சொல்லி, அவர்களுக்கு பல சங்கடங்களை விளைவித்ததாக நான் அறிகிறேன். அப்படி ஏற்பட்டதற்கு யார் பொறுப்பு? யார் காரணம்? எப்படி அவர்களை அனுமதித்தார்கள்? எண்ணிக்கைக்கு அதிகமான அளவில் மாணவர்களை எப்படி சேர்த்தார்கள்? அந்தக் கல்லூரிகளில் எண்ணிக்கைக்கு அதிகமான அளவில் சேர்த்தது ஒருவர், இருவராய் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்களைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

[1989 மே 11]

[திரு. கோ. பூவராகன்]

(பிற்பகல் 5-50)

இன்றைய தினம் பார்த்தால், ஒரு மாணவனுக்கு ரூ. 3 இலட்சம் வைத்தால்கூட, கிட்டத்தட்ட ரூ. 60 இலட்சம் சுமார் ரூ. 1 கோடி வசூல் செய்திருக்கிறார்கள். தனியார் சுயநிதிக் கல்லூரி என்று வைத்துக் கொண்டு, இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டதை நம்முடைய அரசாங்கம் எப்படி அனுமதித்தது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். பல்கலைக் கழகம் பரிட்சை எழுதுவதற்கு அனுமதிக்கமுடியாது. ஹால் டிக்கட் வழங்க முடியாது என்று சொல்லியிருக்கும்போது, எப்படி அதிக எண்ணிக்கையில் மாணவர்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். அதே போல, பல இடங்களிலே போதுமான வசதிகள் இல்லை. 3, 4 ஆண்டுகள் ஆகியும் போதுமான வைத்திய வசதிகள் இல்லை, பேராசிரியர்கள் இல்லை, போதுமான சருவிகள் இல்லை. இந்த நிலைமையிலே எவ்வாறு அவர்களுக்கு இந்தக் கல்வியைப் போதிக்க முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட சுயநிதிக் கல்லூரிகள் இன்றையதினம் கல்வியை வளர்ப்பதற்காகச் செயல்படவில்லை, ஏதோ சொந்த முறையிலே பெயரளவிலே நடத்தி, எவ்வளவுதூரம் பணத்தைப் பறிக்க முடியுமோ, அவ்வளவு பணம் பறிக்கும் இடமாக இருக்கிறதே தவிர, அப்படிப்பட்ட கல்லூரிகளாக இருக்கின்றனவே தவிர, வைத்தியக் கல்லூரிகளாக இருக்கின்றனவே தவிர வைத்தியம் கற்றுக் கொடுப்பதிலே சிறப்பான முறையிலே இயங்குகின்ற வசையிலே அவை அமையவில்லை என்பது இந்த 3 ஆண்டுக் காலத்திலே தெரிகிறது. வைத்திய வசதிக்குப் போதுமான இடம், பிராக்க்டிக்கல் செய்வதற்குப் போதுமான இடம், வசதிகள், அரசுக் கணக்கிலே பேராசிரியர்கள் எந்த அளவுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறோமோ, அந்த அளவுக்குப் பேராசிரியர்கள் இல்லாத நிலைமைகள் இருக்கின்றன. இது போன்ற பல வசதியற்ற நிலைமைகள் இருக்கும் என்றால், மேலும் காலங்கடத்தாமல், அவர்களுடைய உரிமத்தை ரத்துச் செய்து, அக்கல்லூரிகளை அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் அறிந்த அளவிலே, இந்தியன் மெடிக்ஸ் கவுன்சில் அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் தொடர்ந்து ஏதோ ஒரு செல்வாக்கிலே அந்த வைத்தியக் கல்லூரியை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, சிதம்பரத்திலே ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த வைத்தியக் கல்லூரியிலே மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு ஏராளமான பேர்கள் ஏஜண்டுகளாக ஆங்காங்கே நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஏஜண்டுகள் பல இடங்களிலே பல மாணவர்களிடத்திலே 'உங்களுக்கு இடம்

1989 மே 11]

[திரு. கோ. பூவராகன்]

கிடைக்கும்' என்று சொல்லி, பணத்தைப் பெற்று, பின்னால் இடமும் கிடைக்கவில்லை, பணமும் மாணவர்களுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை. பல பேர்கள் நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார்கள்; போலீஸ் நிலையத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். இதற்கு முழுக்க, முழுக்க கல்லூரியை நடத்துகின்ற பொறுப்பு பாளர்கள்தான் கொடுப்பு என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இவ்வாறு தவறு நடப்பதை உணர்ந்து, நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் அல்லது, இந்தப் பல்கலைக் கழகத்திலே அதிகாரிகளாக இருப்பவர்கள், இது போன்ற கல்லூரிகள் மீது கவனம் செலுத்தி, அக்கல்லூரிடங்களுக்கு அடிக்கடி சென்று பார்த்து, எவ்வாறு மாணவர்களுக்கு கல்லூரியிலே பாடம் சொல்லித் தரப்படுகிறது என்று பார்த்து, குறை ஏற்பட்டால், அதைச் சண்டித்து உடனடியாக மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். நான் அறிந்த அளவிலே, சிதம்பரத்திலே நடக்கின்ற மருத்துவக் கல்லூரியிலே பல பேராகிரியர் இடங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் பற்றி நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அந்த மாணவர்களுக்கு, பிராக்டிக்கல் செய்வதற்கு போதுமான வைத்திய வசதி-ஹாஸ்பிட்டல்கள் இல்லை. சிதம்பரத்திலே இருந்து கடலூருக்குப் போகவேண்டும். கடலூரிலிருந்து, நெய்வேலிக்கு வரவேண்டும். அங்கிருந்து சென்னைக்கு வர வேண்டுமென்ற நிலைமை 3 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து இருந்துவருகிறது. இவ்வாறு ஏராளமாகப் பணம் பெற்று, அதற்குப் போதுமான வசதி செய்ய முடியாத சூழ்நிலை இருந்தால், இது போன்ற வைத்தியக் கல்லூரியை அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துவதற்கு ஏன் தாமத வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு வைத்தியக் கல்லூரியையும் பற்றி நான் அதிசமாகத் தொடர்ந்து சொல்ல விரும்பவில்லை. இந்த வைத்தியக் கல்லூரியாக இருந்தாலும் அரசாங்கம் நடத்துகிற வைத்தியக் கல்லூரிக்கு இணையாக, எல்லாத் தகுதிகளையும் பெற்றிருந்தால்தான், அந்தக் கல்லூரியை அனுமதிக்கவேண்டும், இல்லாவிட்டால் அதன் உரிமத்தை ரத்துச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டு அமர்கிறேன், வணக்கம்.

திரு. வி. கே. சின்னசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொண்டு வந்திருக்கிற, 1989 ஆம் ஆண்டு டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம், தமிழ்நாடு (திருத்தம் மற்றும் செல்லத்தக்கதாக்குதல்) சட்டமுன்வடிவை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விழுகின்றேன்.

1987 டிசம்பர் 24, என்பது நாம் எல்லோரும் சண் சலங்கிய நாள், தமிழகம் மட்டும் அல்ல, இந்தியத் துணைக் கண்டமே தமிழகத்தை நோக்கிப் படை எடுத்து வந்த நாள். பெரு மதிப்பிற்

[திரு. வி. கே. சின்னசாமி] [1989 மே 11]

குரிய, ஜனாதிபதியாக இருக்கிற திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள், மறைந்த தமிழக முதல்வர் டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் பெயராலே மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்தைத் துவக்குவதற்கு ஜனாதிபதி அவர்கள் திருக்கரங்களாலே துவக்கி வைப்பதற்கென்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்த நாள் டிசம்பர் 24. தமிழகம் முழுவதிலும் இருந்து கோடிக்கணக்கான மக்கள் திரண்டு சென்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த நாள். நமது பெருமதிப் பிற்குரிய புரட்சித் தலைவர், பொன்மனச் செம்மல் அவர்கள் மறைந்து விட்டார் என்ற துக்கசரமான செய்தி கிடைத்த நாள். அந்த நாளிலே துவக்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த விழா நின்று போய்விட்டது. நான் அமைச்சருக்குப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்வது, அந்த விழாவை இன்னும் சிறப்பான முறையிலே, சீரான முறையிலே நடத்தியிருக்க வேண்டும். அதை நடத்தாமலே காலம் தள்ளிப் போட்டு இன்றைக்கு சட்ட முன்வடிவாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். நிச்சயமாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களைக் கலந்து அந்த நிகழ்ச்சியை நல்ல முறையிலே, தமிழகம் போற்றுகின்ற முறையிலே, அனைத்து மாநிலங்களிலிருந்தும் தலைவர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து, மாண்புமிகு ஜனாதிபதி, மாண்புமிகு பிரதம மந்திரி அவர்களையெல்லாம் வரவழைத்து அந்தப் பல்கலைக் கழக நிகழ்ச்சிகளை சிறப்பான முறையிலே நடத்த வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதை இங்கே நான் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

மரியாதைக்குரிய உறுப்பினர் பூவராசன் அவர்கள் பேசுகிற நேரத்தில் சுயநிதிக் கல்லூரிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். அவருக்கு நான் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்வது சுயநிதிக் கல்லூரிகளைத் துவக்குவதிலே தவறு இல்லை. எல்லா மருத்துவக் கல்லூரிகளையும் அரசாங்கமே துவக்க முடியாது என்ற நிலையிலே தான், தானாக முன்வந்து மருத்துவக் கல்லூரிகளைத் துவக்க யாராவது முன்வருகிற நேரத்தில் அன்றைக்கு அவற்றை அனுமதித்து உத்தரவைத் தந்திருக்கிறார்கள். இப்போது நீங்கள் ஆட்சியிலே இருக்கிறீர்கள். நீங்களும் இன்றைக்கு அத்தசைய உத்தரவுகளைத் தருவதை வரவேற்கிறோம். காரணம் என்னவென்றால் மாணவர்கள் படிக்கின்ற வாய்ப்பை இழக்கின்ற நிலை ஏற்படக் கூடாது. இங்கு இட வசதி இல்லாத காரணத்தால் கர்நாடகம் போன்ற மாநிலங்களுக்கு நம் மாணவர்கள் செல்லக்கூடிய நிலை தமிழகத்திலே ஏற்பட்டது. அவைகளைத் தவிர்க்கின்ற வகையிலேதான் அன்றைக்கு சுயநிதி மருத்துவக்கல்லூரிகளை ஆங்காங்கு துவக்குவதற்கு அனுமதி தந்தார்கள். இன்றைக்கு அதிலே தவறுகள் நடந்திருப்பதாகவும் இரண்டு, மூன்று இலட்சம் என்று அவர்கள் பணம் பெறுவதாகவும் புகார்கள் சொன்னார்கள். அது எந்தக் கல்லூரியாக இருந்தாலும்

1989 மே 11] [திரு. வி. கே. சின்னசாமி]

நடவடிக்கை எடுங்கள். நாங்கள் ஆதரவு தரத் தயாராக இருக்கிறோம். அந்தக் கல்லூரிகள் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டவில்லை, போதுமான வசதிகள் அங்கு இல்லை என்று இன்னும் பலவிதமான குறைகளைச் சொல்கிறார்கள். அவற்றைப் போக்கி அவர்கள் கல்லூரிகளை நல்ல முறையில் நடத்தச் செய்வதற்கு அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமே தவிர, அதை விட்டு ஏதோ புகார்கள் இருக்கின்றன என்று அத்தகைய கல்லூரிகளை எல்லாம் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்வது நிச்சயமாக நியாயம் இல்லாத ஒரு செயல் என்று மட்டும் நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு முதல்வர் டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் காலத்திலே பல கல்லூரிகளை . . .

திரு. பெ. சீனிவாசன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சுய நிதிக் கல்லூரிகளில் நன்கொடை வாங்கலாம் என்று கடந்த காலத்திலே அரசு அனுமதி அளித்தது உண்மையா? பகிரங்கமாக ரசீது போட்டே 2, 3 இலட்சம் ரூபாய் நன்கொடை வாங்கித்தான் அவர்கள் அனுமதியே தருகிறார்கள். கடந்த காலத்திலே நடந்தது, தொடர்கிறது.

திரு. வி. கே. சின்னசாமி : தலைவர் அவர்களே, இது இன்றைக்கு நேற்று என்றல்ல; என்றைக்கும் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கிற நிகழ்ச்சிதான். அது ஒரு தொடர் நிகழ்ச்சி தான். அரசியலிலே கூட பெரிய அளவிலே இது உருவாகி விட்டது. அதற்கென பல முறைகளையெல்லாம் மாறுதல் செய்து

திரு. பெ. சீனிவாசன் : தலைவர் அவர்களே, தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். தமிழகத்திலே அதற்கு முன்னாலே கூடையாது, மைசூரிலே, மற்ற மாநிலங்களிலே இருந்தது. கல்வியின் பெயரால் நடைபெறுகிறது வியாபாரம் என்று கடந்த காலத்திலே யோசனைகளிலே எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறோம். அது பொது ஜன அபிப்பிராயமும் கூட. தமிழ்நாட்டிலே முதன் முதலில் அப்படிப்பட்ட வியாபாரக் கல்லூரிகளைத் தொடங்குவதற்கு கடந்த காலத்திலே அனுமதி தரப்பட்டது உண்மையா, இல்லையா?

திரு. வி. கே. சின்னசாமி : தலைவர் அவர்களே, வியாபாரக் கல்லூரிகள் அல்ல.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் சட்ட முன்வடிவைப் பற்றிப் பேசி முடித்துக் கொள்ளுங்கள்.

[1989 மே 11]

திரு. வி. கே. சின்னசாமி : தலைவர் அவர்களே, பெரியார் மாவட்டத்திலே, பெருந்துறையில் கூட போக்குவரத்துக் கழகத்திலே பணியாற்றுகின்ற டிரைவர்கள், சண்டக்டர்கள் போன்ற பணியாளர்களை வைத்து அவர்களே அதற்கென்று ஒரு நிதி ஒதுக்கி அவர்களுடைய குழந்தைகள் மருத்துவர்களாக, என்ஜினியர்களாக வரவேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே, மருத்துவக் கல்லூரியும், பொறியியல் கல்லூரியும் பணியாளர்களுக்கென்றே தனியாகத் துவக்கப்பட்டு அதிலே இவ்வளவு சதவீதம் இன்னாருக்கென்று ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(பிற்பகல் 6-00)

இப்படி பல காரியங்களைச் செய்ய முன்வந்திருக்கிறார்கள். எனவே நான் பணிவோடு ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கே பொன்விழா நிகழ்ச்சி சிறப்பாக இந்தச் சட்டமன்றத்தில் நடைபெற்றது. நாங்கள் அதில் கலந்து கொள்வதில்லை என்ற கொள்கை ரீதியின் காரணமாகத்தான் கலந்து கொள்ளவில்லை. மறுநாள் 6 ஆம் தேதி சட்டமன்றத்திற்குள் வந்து பார்த்தேன். 40 ஆண்டுக் காலம் நாங்கள் ஒன்றாக வாழ்ந்தவர்கள், நெருங்கிப் பழகியவர்கள் என்றெல்லாம் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அது உண்மைதான். இருந்தாலும் கூட அந்தப் பொன்விழா நிகழ்ச்சியில் மரியாதைக்குரிய பொன்மனச் செம்மல் டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். அவர்களுடைய படத்தை இந்த மன்றத்தில் வைத்து அந்த நிகழ்ச்சியை நடத்தியிருப்பார்கள் என்று நான் கருதினேன். ஆனால் காலையில் வந்து பார்த்தால் அது இல்லாமல் இருந்தது சண்டு உண்மையிலேயே வருந்தினேன்.

அடுத்து நிறுவனங்களுக்கோ, சட்டி டங்களுக்கோ உயிரோடு இருப்பவர்களின் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தால்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இப்போது நாம் பேசுவது எம். ஜி. ஆர். பல்கலைக் கழகம் பற்றி.

திரு. வி. கே. சின்னசாமி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உயிரோடு இருப்பவர்களின் பெயர் பொது நிறுவனங்களுக்கோ, கட்டிடங்களுக்கோ வைக்கப்பட்டிருந்தால் அதை எடுத்து விடலாம் என்று மரியாதைக்குரிய டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு முடிவினைக் கொண்டு வந்தார்கள். அவ்வாறு கொண்டு வந்த காரணத்தால்தான் பல பகுதிகளில் ரோம்ப நாட்சுக்கு முன்பு வாழ்ந்த, இப்போது யார் என்கூட தெரியாத பல பெரியவர்களின் பெயர்கள் எல்லாம் வைக்கப்பட்டன. உதாரணமாக எனது தொகுதியில் மிக நல்ல

1989 மே 11] [திரு வி. கே. சின்னசாமி]

காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தவர் அமரர் கே. வி. காரியப்பன் என்பவர். அவர்கள் கோப்பம்பாளையத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர் அந்தக் காலத்திலேயே புஞ்சைப்புளியம் பட்டியில் 5 ஏக்கர் நிலத்தை அரசு உயர்நிலைப்பள்ளி துவக்குவதற்காகக் கொடுத்து அத்துடன் ஒரு இலட்சம் ரூபாய் கொடுத்து கட்டிடம் கட்டித் தந்தார்கள். அந்த அரசாங்கப் பள்ளிக்கு கே. வி. காரியப்பன் மேல்நிலைப்பள்ளி என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டது. அவ்வாறு வைக்கப்பட்டு அங்கேயே அவருக்கு சிலையும் நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி தற்காலத்தில் பெயரே தெரியாமல் இருந்தவர்கள் எல்லாம் கௌரவிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வதன் காரணத்தால் இன்னும் நிறையப்பேர் இப்படி பொதுக் காரியங்களுக்காக கட்டிடங்கள் போன்றவற்றைக் கட்டித் தருவதற்கு முன்வருவார்கள் என்ற காரணத்தால் தான் அப்படிப்பட்ட உத்தரவுகளை புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். எனவே யாருடைய பெயரையும், எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ அல்லது யாருடைய பெயரையும் சேர்க்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ அவ்வாறு கொண்டுவரப் படவில்லை. சம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு. ஜீவா அவர்களின் பெயர் கூட வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. போக்கு வரத்துக் கழகத்திற்கு அவர் பெயர் இடப் பெற்று அந்தப் போக்குவரத்துக் கழகம் இப்போது சிறப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நல்ல பல காரியங்களைச் செய்தவர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், எனவே இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் அனைத்துக் கல்லூரிகளையும் இணைத்து, புதிய கல்லூரிகளையும் துவக்குவதற்கு முன்வருங்கள் என்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சுயநலம்....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : சுயநலக் கல்லூரிகளா ? (சிரிப்பு).

திரு. வி. கே. சின்னசாமி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சுயநலம் இல்லாமல் சுய நிதிக் கல்லூரிகளைத் துவக்குவதற்கு முன்வந்தால் ஆதரவு தாரார்கள்; நீங்களும் உத்தரவு போடுங்கள்; இன்னும் நிறையக் கல்லூரிகள் வரவேண்டும்; அப்போதுதான் மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்து அமர்கிறேன், நன்றி, வணக்கம்.

திரு. கே. ரமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்டம் ஒரு முக்கியமான சட்டம், எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு எல்லாவிதமான அதிகாரங்களையும் கொடுப்பதற்கும் அத்துடன் இணைக்கப்படக் கூடிய கல்லூரிகளில் கல்வியின் தரம் கீழே போகாமல், இண்டியன் மெடிக்கல் கவுன்சில் நிர்ணயித்திருக்கின்ற அந்தத் தரத்திற்குக்

[திரு. கே. ரமணி]

[1989 மே 11]

கிழே போகாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் இந்தச் சட்டம். அதற்காகத்தான் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இது வரவேற்கத்தக்க நல்ல சட்டம்தான். இந்தச் சட்டத்திற்கான காரண நோக்க விளக்கத்தில் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டு இருக்கும்படியான அம்சங்கள் தான் இன்றைக்குக் கல்லூரி களிலேயே நாம் காணக்கூடிய நிலைமையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

உதாரணமாக நிலங்களை அவர்கள் ஏராளமாக வாங்கிப் போடுகிறார்கள். கல்லூரி கட்டுவதற்காக மட்டுமல்ல; கல்லூரிக் கரம்பவண்டில் விவசாயம் செய்து சம்பாதிப்பதற்காகவும் அவ்வாறு வாங்கிப் போடுகிறார்கள். பின்னால் விலை ஏறும் போது அதிக விலைக்கு விற்பதற்கும் வாய்ப்புண்டு. அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அங்கே தகுதி பெற்ற ஆசிரியர்கள் போதிய அளவில் நியமிக்கப்படுவதில்லை. போதிய அளவுக்குச் சோதனைக் கூடங்கள் இல்லை. அத்துடன் இணைக்கப்பட்ட மருத்துவ மனைகள் இல்லாமல் கூட அந்தக் கல்லூரிக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை உருவாவதன் சாரணத்தால் பணச் செலவு என்பது மட்டும் அல்லாமல் வேறு பிரச்சினைகளும் இருக்கின்றன. 5 வருஷ சாலம் கல்விப் பயிற்சியும் ஒரு வருஷ காலம் நடைமுறைப் பயிற்சியும் பெற்று டாக்டர்களாக வரக்கூடியவர்களுக்கு நாட்டு மக்களின் உயிரைப் பாதுகாக்கக்கூடிய வகையில் என்ன தரம் இருக்கிறது, என்ன ஸ்டாண்டர்டு இருக்கிறது என்று பார்த்தால் அது இல்லாத நிலைதான் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் பல கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இப்படி இருக்கும் படியான ஒரு கல்லூரியில் ஒரு மாணவரைச் சேர்ப்பதற்கு 2½ இலட்சம் ரூபாய் பணம் வாங்குகிறார்கள். கல்லூரி ஆரம்பித் தவுடன் 70 பேர்களுக்கு சாங்ஷன் கொடுத்தார்கள். அதற்கு பிறகு அடுத்த ஆண்டு 30 பேருக்கு சாங்ஷன் கொடுத்தார்கள். அப்படி நூறு மாணவர்களைக் கொண்ட கல்லூரி உருவா வதற்கு, தலைவர் அவர்களே, எப்படிப்பட்ட ஒரு அந்தஸ்துள்ள ஆஸ்பத்திரி அதற்குத் தேவை, இந்தியன் மெடிக்கல் கவுன்சில் நார்ம்ஸ்படி, அங்கே இருக்கிற, நமது தமிழ்ச் அரசினுடைய மருத்துவ மனையிலிருந்து அதற்கான டாக்டர்களை நியமித்து. ஒரு கமிஷன் நியமித்து. விசாரணை நடத்தியபோது—அவர்கள் சொன்னார்கள்,—ஒரு மாணவன் படிக்கக்கூடிய இடத்தில், ஒரு மாணவனுக்கு 7 படுக்கை என்கின்ற முறையில் நூறு மாணவர்களுடைய அந்தக் கல்லூரிக்கு குறைந்தபட்சம் 700 படுக்கைகள் உள்ள ஆஸ்பத்திரி தேவை. அப்படிப்பட்ட ஆஸ்பத்திரி இல்லை. அவர்களுக்கு எப்படி வைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டது; அனுமதி அளிக்கப்பட்டது என்று கேட்டால், பக்கத்தில் இருக்கும்படியான தங்களுக்கு செல்வாக்குள்ள தனியார் ஆஸ்பத்திரிகளை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். அந்த கமிஷன் வருகின்ற நேரத்தில்

1989 மே 11]

[திரு. கே. ரமணி]

அல்லது இந்தியன் மெடிகல் கவுன்சில் விசாரணை வருகின்ற காலத்திலே, அதைக் காட்டினார்கள். தனியார் மருத்துவ மனைகளிலே நிறையப் பணம் கொடுத்து சிகிச்சை பெறுகின்ற நோயாளிகள் தங்களைப் பரிசோதனைக் கருவிகளாக அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார் இல்லை என்று சொன்னால். இந்தக் கல்லூரியிலே 2½ லட்சம் 3 லட்சம் பணம் கொடுத்து சேர்ந்திருக்கின்ற மாணவர்களுடைய கதி என்னவாகும்? எதிர்கால மருத்துவர்களாக வரவேண்டியவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட நிலை இருக்கிறது. அது அப்பட்டமான சட்டமீறல். அந்த உண்மையை நான் வைத்தேன் இதே மன்றத்திலே. இதற்கு ஒரு இணைப்பு, நமது பாரதியார் யூனிவர்சிட்டி. நமது மகாசவி பாரதியார் பெயராலே உருவாக்கப்பட்ட யூனிவர்சிட்டியிலே இப்படி ஒரு கல்லூரி இணைக்கப்பட்டது, அதை இங்கே சொன்ன காலத்திலே யூனிவர்சிட்டியிலே ஒரு அற்புதமான நிச்சித்யை நான் பார்த்தேன். அன்றைக்கு இருந்த மருத்துவத் துறை அமைச்சர் அவர்களும், சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களும் இரண்டு பேர்களும் ஆச்சரியப்பட்டு என்னிடத்திலே சொன்னார்கள். அந்த சீட் அதிகப்படுத்தி இருப்பது எங்களுக்கே தெரியாது என்று சொன்னார்கள். தூறு சீட்டு கொடுத்ததற்கு எந்த மாதிரி நிலை இருக்கவேண்டும், ஆஸ்பத்திரி இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னதைக் கேட்காமல் அதற்கு அடுத்த வருடம் 30 சீட்டு கொடுத்தபோதுதான் இந்த விசாரணையில் இது பூராவும் வெளியிலே வந்தது. இந்த அபாயம் இருக்கிறது. சுய நிதி கல்வி சுய நிதி கல்லூரிகள் என்று சொல்வது. வர்த்தகம் என்று சொன்னவுடனேயே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கின்னசாமிக்கு சங்கடம் வந்து விட்டது. வர்த்தகம், எல்லாவற்றிலும் வர்த்தகம். மருத்துவத்திலே வர்த்தகம், மனிதனுடைய உயிரை வைத்து சூதாடுகின்ற வர்த்தகம், வர்த்தகம் என்றுதான் அதற்கு அர்த்தம். அது கூடாது. அதைச் சரி செய்வதற்காக இப்படிப்பட்ட இந்த சட்டத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நோக்கம் நிறைவேற்றவேண்டும். அப்போதுதான் பிரச்சினைகள் தீரும். அந்த ஒரு கல்லூரி மட்டுமல்ல. என்னைக் கேட்டால் இந்த ஸ்டேன்ட்ரட் ஒத்துக்கொள்ளாத, அதற்குள்ளே வராத கல்லூரிகளை அனுமதிக்கக்கூடாது. இங்கே எனக்கு அன்றைக்கு ஒரு வாக்குறுதியைக் கொடுத்தார்கள். அதன் சேன்சலராக இருக்கக்கூடிய மேன்மை தங்கிய நம்முடைய கவர்னுக்குக்கூட அந்த கமிஷனர்ப் போன டாக்டர்கள் கடிதம் எழுதினார்கள். அதற்கு அவர்களுக்கு பதில் கிடைத்ததா இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியாது. விசாரணை நடத்தியது. அதற்காக ஒரு சமிஷன் நியமித்து விசாரணை நடத்தினார்கள். விசாரணை முடிவு என்ன ஆயிற்று என்று தெரியாது. அந்தப் பாரதியார் பல்கலைக் கழகம் இந்தத் தப்பு செய்ததற்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது என்பது இன்று வரைக்கும் தெரியாது. இந்த அரசிடம் நான் கேட்டுக் கொள்வது, இந்தப் பிரச்சினை அவ்வளவு

[திரு. சே. ரமணி]

[1989 மே 11]

எளிதிலே விடக்கூடிய பிரச்சினை அல்ல. அப்படிப்பட்ட ஒரு பெரும் தவறு செய்தது. அவர்கள் 30 சீட்டுகள் மறுபடியும் அதிகப்படுத்தி 130 சீட்டுகள் அளவுக்குக் கொண்டு போனார்கள். அந்த நிலைமைக்குக் கொடுத்தனர். பாதி இடங்களை... முடிக்கிறேன் நான், ஏனென்றால் சட்டம் இது, சட்டப் புத்தகத்தில் நிறுவேறினால், நமக்கு நீண்ட காலத்திற்கு இருக்க வேண்டியது, ஆகவே அதற்கு அன்றைக்கு நான் சொன்னேன். இந்த மாதிரி நிலைமை ஏற்பட்டால் இதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். நடவடிக்கை எடுப்போம் என்ற உத்தரவாதத்தைச் சொன்னார்கள், இதே அவையிலே. என்ன நடவடிக்கை அவர்கள் பேரிலே எடுத்தார்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இனிமேல் வரக் கூடாது. அதுதான் இதனுடைய நோக்க சாரண விளக்கத்திலே தெளிவாகச் சொல்கின்றார்கள். இந்த மாதிரி கல்விவினாவுடைய தரம் குறைந்து போகக்கூடாது.

ஒரு கல்லூரியை இணைக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், பல்கலைக் கழகத்தோடு இணைக்கவேண்டுமென்றால், சம்பந்தப்பட்ட விண்ணப்பம் போடுகின்ற கல்லூரி அரசிடம் ஆரம்பிக்கும்போதே அரசினுடைய பூரணமான அனுமதியை, இந்த ஸ்டேண்டர்ட்டுக்கு உட்பட்டுத்தான் அந்த கல்லூரி இருக்கின்றது என்ற திருப்திசரமான நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டுதான் அதற்கான அனுமதியை அரசிடத்திலிருந்து பெறவேண்டும். அரசு அனுமதி கொடுத்து உருவாக்கப்பட்ட கல்லூரிதான் இணைக்கப்பட வேண்டும். இதுதான் அதனுடைய சாராம்சம். கிரக்ஷ். இந்த முறையிலே காரியங்கள் நடக்கவேண்டும். நடந்தால் இந்த மருத்துவக் கல்வி எல்லாம் வியாபாரம் ஆகவேண்டிய அவசியம் இல்லை. மனிதனைக் காப்பாற்றுவதற்காக இருக்கும்படியான ஒரு கல்வி இன்றைக்கு அது ரோம்ப தேவை நம் நாட்டிற்கு. உணவுக்கு அடுத்தபடியாக மிக முக்கியமாக தேவையானது. ஆகவே இந்த தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய முறையில் இந்தச் சட்டத்தை நிறுவேற்றி இன்றைக்கு இந்த அரசு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரும்போது, எந்தக் கல்லூரிக்கும் இதிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கக்கூடாது. எம். ஜி. ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம் மட்டுமல்ல, வேறு எந்தப் பல்கலைக் கழகத்திலும் இதைப் பண்ணக்கூடாது.

(பிற்பகல் 6-10)

மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, திறமை வாய்ந்த டாக்டர்கள் என்னிடத்திலே ஒரு ஆலோசனை சொன்னார்கள். அதை மட்டும் சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். அவர்கள் என்ன

1989 மே 11]

[திரு கே. ரமணி]

சொன்னார்கள் என்றால், புதிது புதிதாக பல்கலைக் கழகங்கள் தேவையல்ல, இன்றைக்கு உருவாக்கப்பட்டுள்ள பல்கலைக் கழகங்களோடு இணைக்கப்பட்ட கல்லூரிகளினுடைய ஸ்டேண்டர்டை உயர்த்த வேண்டும், அந்த மெடிகல்ப்ரொபஷனுக்கு என்ன தேவை இருக்கிறதோ, அந்த தேவைகளைப் பூரணமாக பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். இருக்கிற பல்கலைக் கழகங்கள் முறைப்படி அபிவிருத்தியோடு முன்னுக்குச் செல்லும் முறையிலே அதனுடைய வேலை முறைகள் அமைக்கப்பட வேண்டும். இதைச் செய்தால் தமிழகத்திலே மருத்துவக் கல்வியும், மருத்துவத் தொழிலும் வெகு வேசமாக முன்னேறி, மக்ளுக்கு நன்மை கிடைக்கும். இந்த முறையிலே அவையிலே நீங்கள் பேசுங்கள் என்று அந்த மருத்துவ நிபுணர்கள் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். இது ஒரு நல்ல யோசனை. இதை இந்த அரசுக்குச் சொல்லி ஏற்கேனவே நடந்து கொண்டிருக்கிற கல்லூரிகள் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும், அங்கே என்ன செய்தார்கள் என்று பார்த்து, அந்தத் தவறுகளுக்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும், அதற்கான பதிலும் இந்த அவையிலே கொடுத்தால் நல்லது என்று கூறி, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. குமரி அனந்தன் : மாண்புமிகு அவைத் தலைவர் அவர்களே, எம். ஜி. ஆர். பல்கலைக் கழகம் என்று இங்கே பேசுகிறபோது, பொன்மனச் செம்மல் அவர்களுடைய பெயராலே ஏற்பட்டிருக்கிற இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தை நடத்துகின்ற பொறுப்பை ஏற்று இருக்கிறவர்கள் எந்த வகையிலே செயல்பட வேண்டுமென்பதை நாம் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அன்று தனிப்பட்டவர்களுடைய பெயரை வைக்கக்கூடாது என்று சொல்லி, ஆனால் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய பெயராலே இந்தப் பல்கலைக் கழகம் வர வேண்டுமென்று இருந்து, அன்றுதான் தொடக்க விழா என்று இருக்கும் நேரத்திலே, அவர் அதைப் பார்க்காமலேயே மறைந்துவிட்டார் என்று சொல்கிறபோது, தன்னுடைய பெயரிலே அன்று வருவதைக்கூட அவர் பார்க்கவில்லை. அவருடைய கொள்கை நிலைநிறுத்தப்பட்டது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

இரண்டாவது, பொன்மனச் செம்மல் அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலே, எம். ஜி. ஆர். அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலே அவர் இல்லை, அவர் வாழ மாட்டார், அவர் வாழ முடியாது என்று சொல்லுகின்ற சூழ்நிலை எல்லாம் வந்தபோது அவரை ஒரு ஆம்புலன்ஸ் வண்டியில் வைத்து விமானத்திலே ஏற்றுவதை நான் பக்கத்திலே இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் பிழைத்து வருவார் என்று எண்ண முடியாத அளவுக்கு இருந்து, அவர் பிறகு பிழைத்து வந்தார். இவைகளை இங்கே குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், இந்தப் பல்கலைக் கழகம் இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் மருத்துவக் கல்லூரியாக இருந்தாலும்,

[திரு. குமரி அனந்தன்]

[1989 மே 11]

மருத்துவமனையாக இருந்தாலும், பிழைக்க மாட்டார் என்று சொல்லுகிற ஒருவரைக்கூட பிழைக்க வைக்க முடியும் என்ற ஆற்றல் பெற்றதாக அமைய வேண்டும். அந்த அளவுக்கு அவற்றைத் திறம்பட நடத்த வேண்டுமென்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன். சான்றாக ஒன்றிரண்டைச் சொல்ல வேண்டும்.

முந்தாநாள் திருநெல்வேலிக்குச் சென்றிருந்தேன். திருநெல்வேலி மருத்துவக் கல்லூரியில் உன் இல்லை. மதுரை மருத்துவக் கல்லூரிக்கு உன் இல்லை. இராயப்பேட்டையில் உள்ள மருத்துவ மனைக்கு சூப்பரின்டென்டென்ட் இல்லை. தஞ்சையில் இருக்கின்ற அரசு மருத்துவக் கல்லூரிக்கு உன் இல்லை. ஆகவே அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளில் உன் இல்லை. இராயப்பேட்டை போன்ற பெரிய மருத்துவ மனைக்கு சூப்பரின்டென்டென்ட் இல்லை. இவர்கள் தான் மருந்து வாங்குவதிலேயிருந்து, அவற்றை நிர்வகிப்பதிலிருந்து, நோயாளிகளைக் கவனிப்பதிலேயிருந்து அத்தனை பொறுப்புக்களையும் செய்ய வேண்டும். இவர்கள் எல்லாம் போடப்பட வேண்டும். இந்த இடங்கள் எல்லாம் காலியாக இருக்கின்றன. ஒன்றிரண்டு இடங்களில் இப்போது போடப்பட்டிருக்கிறார்களோ என்னவோ தெரியாது. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இவைகளை எல்லாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

அடுத்து, இந்த மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு பெரிய அளவுக்குக் கட்டிடம் எழுப்பப் போவதாகச் சொல்கிறார்கள். அது சென்னையிலேதான் இருக்க வேண்டுமா அல்லது தமிழகத் தினுடைய தென் பகுதியிலே, அல்லது மத்தியப் பகுதியிலே அது வந்தால், எல்லா மக்களுக்கும் எளிதாகச் சேவை செய்கின்ற ஒரு வாய்ப்பை அது பெறாதா? எல்லா மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கும் இணைப்பு கொடுக்கின்ற காரணத்தாலே, தமிழகத்தின் தென் பகுதியிலோ அல்லது மத்தியப் பகுதியிலோ பெரிய அளவுக்கு அதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாமா என்பதையும் நான் அமைச்சரவர்களுடைய பார்வைக்கு வைத்து, அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் க. பொன்முடி என்கிற தெய்வகிராமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்ட முன்வடிவின் மீதான் விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு, தங் றுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிற 4 உறுப்பினர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பூவராகன் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல, இந்தச் சய நிதிக்கல்லூரிகளில் பல்வேறு சட்டத்திற்குப் புறம்பான குறிப்பிட்டம்கூடச் செய்ய முடியாத பல செயல்கள் இருப்பதைப் பற்றிய புகார்கள் சென்ற காலத்திலும்,

1989 மே 11] [டாக்டர் க. பொன்முடி என்கிற
தெய்வகாமணி].

இப்போதும் அரசிடம் பல வந்துள்ளன. அவற்றைக் கருத்திற் கொண்டுதான் இந்தச் சட்டம் இங்கே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக இப்போதுகூட அரசின் முன்னால் எம். பி. பி. எஸ். கோர்சுகளை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று 9 நிறுவனங்களும், பி. டி. எஸ்.—பல் மருத்துவத்தைத் துவக்க வேண்டுமென்று 12 நிறுவனங்களும், பி. பார்மசி உருவாக்க வேண்டுமென்று 9 நிறுவனங்களும், பி. எஸ்சி. நர்சிங் கோர்ஸ் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று 9 நிறுவனங்களும்—இப்படி பல்வேறு நிறுவனங்கள் விண்ணப்பித்தவண்ணம் உள்ளன.

இதிலே சில நிறுவனங்கள் எம்.ஜி.ஆர். பல்கலைக் கழகத்தை அணுகி அப்பல்கலைக்கழகத்தின் அனுமதியை வேண்டியிருக்கின்றன. அப்பல்கலைக்கழகம் அரசாங்கத்தினுடைய அனுமதியைப் பெற்றிருக்கிறீர்களா என்று கேள்வி கேட்ட பிறகு சில நிறுவத்தினர் உயர்நீதி மன்றத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். சாரணம், எம்.ஜி.ஆர். பல்கலைக் கழகத்திற்கான சட்ட வரைவில் 'அரசாங்கத்தினுடைய முன் அனுமதியை அவர்கள் பெற வேண்டும்' என்று குறிப்பிடப் பட்டவில்லை. எனவே பல்கலைக் கழகமே எங்களுக்கு இந்தப் புதிய கோர்சுகளை ஆரம்பிப்பதற்கான அனுமதியை வழங்கலாம் என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்க வேண்டுமென்று உயர்நீதிமன்றத்திடம் சென்றிருக்கிறார்கள். இதைத் தடுத்து, இதுபோன்ற சுயநிதிக் கல்லூரிகளை சட்டுப் பாட்டின்கீழ் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடுதான் இந்தச் சட்டத் திருத்தம் இங்கே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு பல்வேறு மருத்துவக் கல்லூரிகள்—அதிலும் குறிப்பாக பி.டி.எஸ். போன்றவைகள் எல்லாம் இந்தியன் டென்டல் சவுன்சிலிடம் அனுமதி வாங்கி இங்கே உள்ள அரசாங்கத்தின் அனுமதி ஏதும் இல்லாமலேயே ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அதைப் போலவே நர்சிங் கோர்ஸ்களை இந்தியன் நர்சிங் சவுன்சிலிடம் அவர்கள் அனுமதி பெற்று பல்வேறு இடங்களிலே ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அவ்வாறு கூரைக் கொட்டகைகளிலோ அல்லது வேறு இடங்களிலோ ஆரம்பித்துவிட்டு பிறகு அரசாங்கத்திடம் வந்து எங்களுக்கு அந்த நிறுவனங்கள் அனுமதி அளித்துவிட்டன—ஆகவே நாங்களும் ஆரம்பித்துவிட்டோம்; எங்களுக்கு நீங்கள் அனுமதி அளிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்திடம் விண்ணப்பிக்கிற நிலை எல்லாம் இருக்கிறது. அவைகளைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் இதுபோன்ற அனுமதி அளிக்கின்ற நிறுவனங்கள்—இந்தியன் சவுன்சில் ஆப் மெடிசல் ரிசர்ச் ஆக இருந்தாலும் அதைப் போலவே பல் மருத்துவத்தைச் சார்ந்த இந்தியன் டென்டல் சவுன்சிலாக இருந்தாலும்

[டாக்டர் க. பொன்முடி என்கிற [1989 மே 11
தெய்வசிகாமணி]

—அந்த நிறுவனங்கள் எல்லாம் தங்களுடம் இந்தச் சல்லூரிசுள் அனுமதி கேட்டு மனு அளிக்கிறபோதே ஒரு முறையைக் கடைப்பிடித்து, நீங்கள் உங்களுடைய மாநில அரசாங்கத்தின் அனுமதியைப் பெற்றிருக்கிறீர்களா என்று கேட்டு அவர்கள் அனுமதி அளிப்பார்களானால் அரசாங்கம் அவற்றையெல்லாம் சிறப்பாகக் கட்டுப்படுத்த இயலும் என்பதோடு, குறிப்பாக நல்ல நிறுவனங்களை உருவாக்குகிற வாய்ப்புகள் ஏற்படும் என்கிற காரணத்தால் இந்தச் சட்டத் திருத்தம் இங்கே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இதுபோல் செயல்படும் தனியார் சுயநிதிக் கல்லூரிகள் எந்தவிதமான ஊழல்களும் செய்யாமல் இருக்கவும், அவர்கள் தாங்களாகவே தன்னிச்சையாகவே மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்திக் கொள்ள முடியாதபடி கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்தோடுதான் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு இங்கே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு பூவராகன் அவர்கள் பேசுகிறபோது சில சல்லூரிகள் இந்த ஆண்டில் அனுமதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் எண்ணிக்கைக்கு மேல் அதிகமாகவே மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிற நிலைமைகளை எல்லாம் சுட்டிக்காட்டினார். அவர்களுக்கு அரசாங்கம் முன்பே ஒரு அனுமதி அளித்து, பிறகு பல்கலைக் கழகத்திற்கும் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் இடையே இருக்கிற சில முரண்டுகள் சாரணமாகவே இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. அரசாங்கத்தைக் காட்டி பல்கலைக் கழகத்திடமும், பல்கலைக் கழகத்தைக் காட்டி அரசாங்கத்திடமும் அவர்கள் திறமையைப் பயன்படுத்தி, இதுபோன்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்திக் கொள்கிற தன்மையெல்லாம் நீண்டகாலமாக பின்பற்றப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இதையெல்லாம் தடை செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடும் இதுபோன்ற நிறுவனங்கள் அரசாங்கத்தினுடைய அனுமதி இல்லாமல் வேறு எந்த நிறுவனத்தினுடைய அபிவிருத்தி மட்டும் பெற்று, இதுபோன்ற கல்வி நிறுவனங்களை ஆரம்பிக்கக்கூடாது என்ற நோக்கத்தோடுதான் இந்தச் சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இதன் நோக்கமே தனியார் நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான். மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள்கூட இங்கே தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அதாவது எவ்வித சுய நிதி நிறுவனங்களும் இந்த ஆண்டு துவக்கப்பட மாட்டாது என்று கொள்கை அளவில் அவர்கள் தெளிவாக வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள், ஆகவே அந்த அடிப்படையில் இதுவரை துவக்கப்பட்டிருக்கிற நிறுவனங்களைக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருவதற்கும், இனிமேல் இதுபோன்ற நிறுவனங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கும் வழிவகை செய்யும் முறையிலே

1989 மே 11] [டாக்டர் க. பொன்முடி என்கிற
தெய்வசிகாமணி]

இந்தச் சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி:

“1989 ஆம் ஆண்டு டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம், தமிழ்நாடு (திருத்தம் மற்றும் செல்லத் தக்கதாக்குதல்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 23/1989) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பெற வேண்டும்.”

தீர்மானம், பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்று, சட்ட முன்வடிவு பிரிவு வாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பெற்றது.

பிரிவுகள் 2 மற்றும் 3 பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பெற்று நிறைவேற்றப் பெற்றன.

பிரிவு 1, முகப்புரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை, பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று நிறைவேற்றப் பெற்றன.

(பிற்பகல் 6-20)

மாண்புமிகு டாக்டர் க. பொன்முடி என்கிற தெய்வசிகாமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“1989 ஆம் ஆண்டு டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம், தமிழ்நாடு (திருத்தம் மற்றும் செல்லத் தக்கதாக்குதல்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 23/1989) நிறைவேற்றப் பெறவேண்டும்.”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று சட்ட முன்வடிவு நிறைவேற்றப்பெற்றது.

(ஓ) திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) இரண்டாம் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு, 1987.

மாண்புமிகு திரு. பொன். முத்துராமலிங்கம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப் பெற்ற 1987 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) இரண்டாம் திருத்தச் சட்டமுன்வடிவு